

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

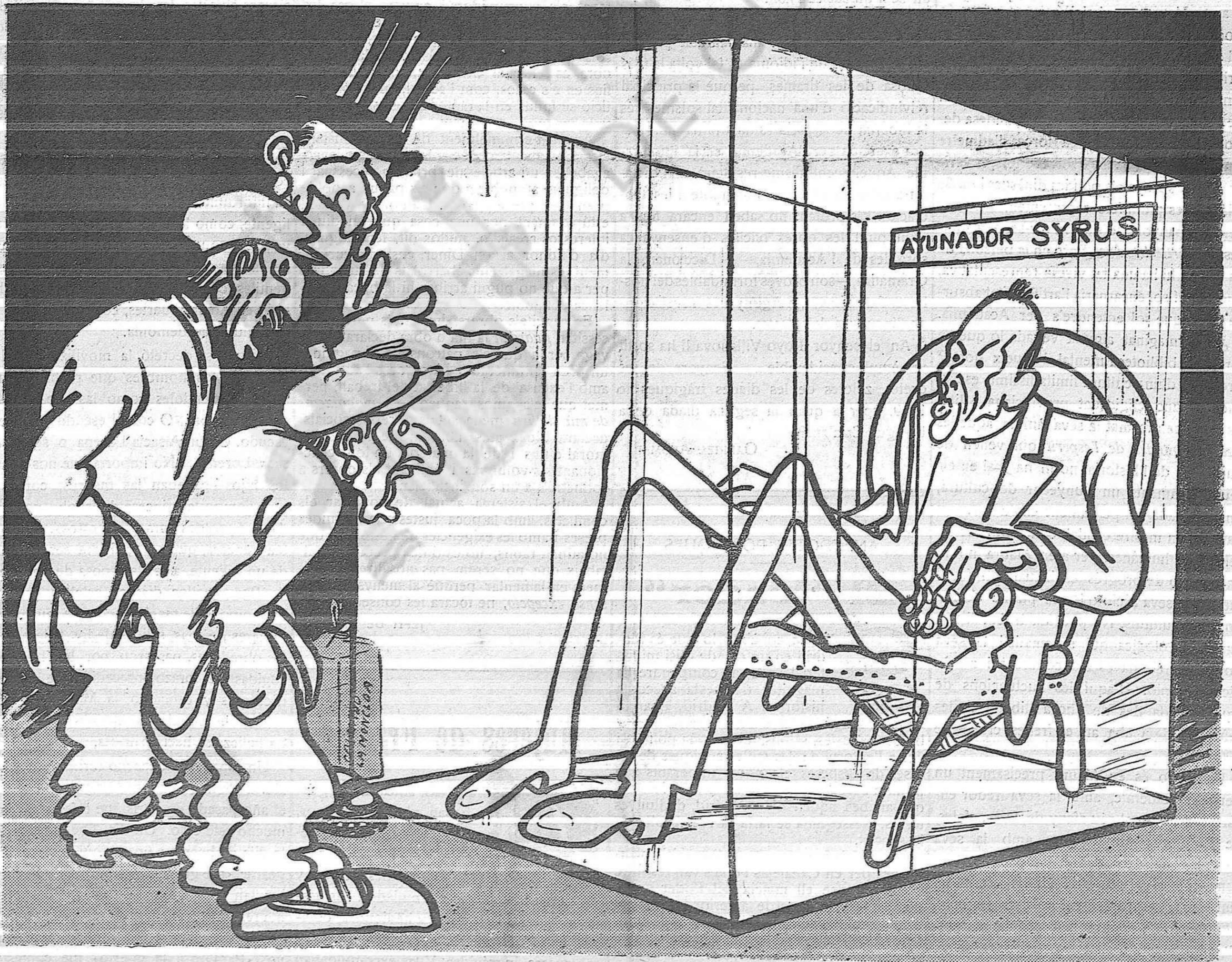
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANVOLA, RAMELA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fèra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'00

Com resolen certs governants el problema de les subsistències

—Si això és molt senzill, homes. Preneu exemple d'aquest, que sab viure sense menjar.

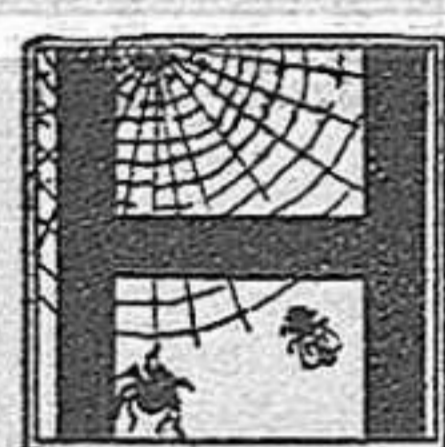
Pau i fam

El conflicte de les subsistències empitjora. Les actuals vagues, que són conseqüència d'aquest conflicte, empitjoren també. I els dies passen, i la solució no es veu enlloc.

Nosaltres creiem que una actitud conciliadora per part dels patrons podria millorar la trista situació d'avui. Però és evident que per a obtenir una millora important en la crisi de les subsistències cal, indispensablement, l'intervenció de l'Estat.

I l'Estat no fa res. El comte de Romanones segueix els mateixos procediments de en Dato. Qualsevol diria que el govern de Madrid no és el govern d'Espanya, sinó el govern de la Xina o de Nicaragua. Les coses que passen a la península, pel que's veu, no l'interessen gens. Més que un Consell de ministres, el Consell de Madrid sembla la Junta Administrativa d'un cementeri.

En Maura i la llengua catalana

Heu llegit la comunicació del senyor Maura contra l'ús dels idiomes regionals i dialectes? Magnífica lliçó per a nostres regionalistes!

M'agradaria veure'ls fer equilibris per a conciliar l'interès patriòtic i el polític.—En Maura! ¿Què li resta encara, an aqueix home, damunt la ruïna de tots els seus prestijis?

Cada vegada que penso en la qualitat de President de l'Acadèmia Espanyola, assignada an en Maura, no sé si el meu somriure és produït per l'idea del personatge com a model clàssic, o per l'idea de l'institució com a caricatura del seu fi mateix. És veritat que la condició d'acadèmic és arribada a sinònim d'encarcarament odiós de l'estil i palidesa deplorables de l'expressió, a força d'admetre senyors Besadas o Navarrotreverters; és veritat que a Espanya els polítics dinàstics i molts aristòcrates plumífers representen, a l'Acadèmia espanyola, lo que va dir-se, a la francesa, el *partit dels ducs*. Però en la persona de en Maura hi ha una tal viva representativa, que per sí sol encarnaria l'artificialitat absurda de lo que sol entendre's per Acadèmia.

¿Heu imaginat alguna vegada lo que en diríem la biblioteca mental d'aqueix home? Producte d'una cultura limitadíssima, esclau encara d'una religiositat provinciana i literista, no han format la seva ànima aquelles quatre ventades de l'esperit qui venen de l'univers i de l'història; no hi ha mai en els seus parlaments un llunyedar de cultura, una envolada del pensament cap a la recordança d'un mestre capdal, conductor de les seleccions humanes. Per a en Maura no hi ha tradició de progrés espiritual, on fonamentar la seva acció d'home públic cisellador de multituds. No podria trobar-li una filiació ideològica qui sistematitzi la seva obra, i li crei una escola coherent i harmònica d'opinió. D'aquí les fluctuacions de aqueixa vida des de l'hora liberal de les reformes de Cuba an el frenesí cruent de 1909.

Però ¿no és en Maura precisament un perfecte acadèmic, amb la seva fredor encarcarada, amb el seu afany de frases fetes, de metàfores impoètiques, amb la seva aflluència de declamador, amb la tortura conceptual de l'estil? Hi ha escriptors tant vius, que propiament no escriuen: *parlen*. Mes hi ha oradors tant propiament retòrics, que en veritat no parlen: *redacten*. En Maura no ha pogut mai sotstreure's an aqueixa obsessió.

¿Hem de referir-nos ara a la seva desgraciada ingerència d'aquests dies, tant purament anticatalana? Lo curiós és que aquest català apòstata mai ha deixat d'ésser lèxicament un mallorquí; sobre tot pels seus esforços per a no semblar-ho. Observeu-ho bé: és home de diccionari, llibresc, estudiantil. És dels que diràn (com observava un amic meu) *faltriquera per bolsillo*. Hi ha en la seva elocució una ocultia por a revelar que la seva procedència lèxica no és castellana. jo veig en la seva missiva presidencial un fervor de convers, una prova de zel de neòfit. Així com deien un dia cristians nous als semites convertits, d'ell podria dir-se'n un *castellà nou*.

¿Serà necessari alçar aquí una emfàtica protesta contra la seva malhaurada pretensió? La tirania de l'idioma és tal volta la més odiosa de les tiranies, perquè la principal reivindicació d'una nacionalitat sotsmesa és la llibertat de la parla i una tirania llingüística exercida per l'Acadèmia seria intolerable. Aqueix centralisme resultarà una dictadura de pedants, sols comparable a les teocracies. Els profans no saben encara fins a quin punt les obres oficials d'ensenyança sorgides de l'Acadèmia,—el Diccionari, la Gramàtica,—són proves formidables del nostre endarreriment, vergonyoses revelacions de l'incultura dels *doctes*.

An el senyor Royo Villanova li ha sortit un èmul considerable...—Senyors de les dretes, zelotes de les diades tràgiques de 1909, ¿per a quan la segona diada de la Llengua Catalana?

GABRIEL ALOMAR

ANÈCDOTES POLÍTQUES

El "leader"

ha de conèixer lo que és Madrid en un dia de crisi ministerial per a comprendre la magnitud d'aquesta anècdota històrica. A Madrid, quan hi ha crisi, ningú parla d'altra cosa. Congrés, barberies, cafès, salons, tot traspua política i fins a l'entorn de les taules clàssiques de les cases de dispeses els noms imperants a la política se barregen com cartes. El foraster que arribés aquell dia a Madrid, de llunyes terres, desseguida se faria càrrec absolut de lo succeït.

Doncs bé: fou una d'aquelles crisis plantejades per en Canalejas i que's van resoldre encarregant-se ell mateix del Poder novament. Des de la tarda anterior tot Madrid n'anava plè d'aquesta crisi, una de les més sorprenents que ha tingut darrerament la sorprenent política espanyola.

A la tarda, al Congrés, en el saló de Conferències, diputats, senadors, aficionats

i aspirants discutien les incidències de la crisi i ses probables solucions.

La conversa era animadíssima i l'entusiasme extraordinari, quan arriba un diputat amb una gran cartera i un gran paquet de papers sota'l braç. Entra apresuradament.

Els seus companys catalans—aquell diputat era català, val a dir-ho—li digueren:

—Però on aneu tant carregat?

—Son documents per al discurs d'aquesta tarda.

—Per quin discurs?

—.....!

—Que no sabeu que hi ha crisi?

Una bomba que hagués caigut als seus peus no hauria extranyat més an aquell home que era un *leader!* tot un jefe d'oposició!

Els demés esclataren en rialles!

MARCEL

L'últim mico

ALGRAT tots els afalacs dels polítics, i totes les moixaines dels filantrops, i tots els patronats i totes les proteccions més o menys interessades, la classe treballadora és el darrer mico i sempre li toca an ell ofegar-se.

Si el cotó s'apuja, els fabricants accepten resignadament els nous preus i puguen els preus dels teixits; si els cuiros en pel augmenten de valor, els blanquers paguen sense regateig i apugen la sola als sabaters; si el carbó val més diners ho suporten resignadament els consumidors i apugen el gas les Companyies. Totes les pugues de primeres matèries són acceptades pels industrials. Tan sols la puja del principal factor, la mà de obra, és refusada airadament pels burgesos fins en els casos, com l'actual, en que la petició se funda en la raó poderosíssima de no volguer morir-se de fam.

Abusant criminalment de les circumstancies, uns quants negociants sense consciència agabellen un article de primera necessitat i obliguen al poble a que els pagui a doble preu del que els costa. L'autoritat, vetllant estúpidament per una cosa que en diuen interessos creats o, millor dit, fent la guardia d'honor al rei Diner, custodia curiosament els magatzems abarrotats de queviures per a que no pugui arribar-hi la boca famolenca del poble.

En canvi els obrers, impulsats per la necessitat, *guarden* la mà d'obra declarant una vaga per a que els patrons els la paguin a un preu remunerador i aleshores l'autoritat, amb l'excusa de la llibertat del treball, permet que els amos saquegin els *magatzems de mà d'obra* menaçants obrers associats, declarant lock-outs, abusant de la misèria moral d'uns i de la material de tots, eoaccionant les voluntats i obligant als obrers a sotmetre's a un sòu insuficient.

Amb el sistema actual de conjurar els conflictes, amb la poca justesa de les mides preses i amb les exigències de l'estómac, que no admet raons, no és difícil predir un daltabaix que no serem pas nosaltres els primers en lamentar perquè al menys tothom, *sense excepció*, ne tocarà les conseqüències.

JEPH DE JESPU

Mujeres de Francia

AS francesas, antes de la guerra tenían mala fama. Peor, mucho peor de la que merecían. Exactamente lo mismo que los franceses. Unos y otras eran tristemente calumniados. Las bestias de sacristía, negras y hediondas, odiaban a las bestezuelas de *boudoir*, olorosas, polvorosas, ingravidas. Y las excomulgaban y las exorcisaban como si tuvieran el diablo

en el cuerpo. Nuestros burgueses convenían en que la francesa era buena para amante, pero no para esposa. Las francesas eran las queridas que Dios les había enviado a los ricos de toda la tierra, para resarcirles del dolor de dormir con sus mujeres legítimas. De las francesas se hablaba así. Se las difamaba, se las denigraba.

Y todo ¿por qué? Porque no parían como conejos, porque no ponían los huevos de veinte en veinte como las perdices, porque no creían, como las alemanas por ejemplo, que la misión de la mujer se reduce a echar cada nueve meses al mundo un pollino o un ternero, porque eran limpias y se lavaban mucho el cuerpo, porque eran maestras inimitables e impecables en todas las artes y ciencias y letras de amor, porque eran hermosas, porque eran deliciosas, porque eran espirituales, porque parecía que amaban el teatro más que el hogar y a los poetas más que a sus maridos, porque tomaban muchos helados para no engordar y conservar fino el talle, porque tenían *chic* y *psykhé* y ángel y candor infantil y fuego gitano y sal de la tierra y azúcar del cielo.

Quando estalló la guerra, a poco después, circuló la especie de que, en París, las mujeres vivían en continua saturnal, y de que, faltas de hombres, iban por los bulevares detrás de los viejos y de los niños. También se decía que en Nancy habían salido a recibir a los alemanes con los brazos y con las piernas abiertas. Igualmente he oído contar que dos o trescientos senegaleses heridos, que fueron destinados a Perpiñán, dejaron al marcharse uno o dos o más negros en el vientre de cada una de las mujeres de la ciudad. *Fabulae haec sunt*. Mentira todo eso.

Nosotros hemos estado recientemente en Francia, y hemos visto con qué dignidad y con qué majestad sobrellevan las francesas su infortunio. El sexo más débil y más inteligente, como las llamaba Gerardo de Nerval, se ha puesto en esta ocasión a la altura de las circunstancias. Mujeres hermosas y gentiles, como las francesas, sólo las ha habido en Atenas; fuertes, como ellas, sólo las ha tenido Lacedemonia.

Quando se decretó la movilización, despedían a los hombres que partían para la guerra, diciéndoles como las espartanas a sus cachorros: «O con el escudo o sobre el escudo. O con Alsacia-Lorena o sobre Alsacia-Lorena». «No importa que nos maten los hijos—gritaban las madres, como en otro tiempo la princesa de Isno;—nos quedan los moldes para hacer otros». Y no había francesa, que no prefiriera ser la viuda de un valiente, a ser la esposa de un cobarde. Por aquellos días se celebró en París una imponente manifestación de muchachas. Millares de ellas, salidas de los talleres y de los obradores, pasearon por los bulevares cogidas del brazo, precedidas de banderas tricolores y cantando la Marsellesa. Mimí Pinson le ofrecía su novio a la República. La belleza se hacía patriota.

Un español, muchacho fornido que vive ahora conmigo en Londres y que trabajaba el año pasado en París, me refería no hace mucho este caso. Un día—me contaba él—le dije de broma a una chiquilla para piropearla: «me gustaría ser mujer, si había de ser tan bonita como usted». «Pues a mí—me respondió ella—me gustaría ser hombre fuerte como V.» «¿Para qué?» le pregunté yo. «Para ir a la guerra» me contestó la chica. Y me dejó seco, añadió mi amigo.

Mujeres que hablan así, son mujeres inmortales, son mujeres dignas de ser embalsamadas de poesía y quedar conservadas eternamente en el puro cristal de un buen soneto. Todo lo que hacían antes los hombres, lo hacen actualmente ellas. Gobiernan yuntas de bueyes y aran en los campos. Trabajan en las oficinas, en los talleres y en las fábricas. Conducen carruajes y automóviles. Tiran de los carretones en las calles y empujan los camiones en las gares. Hacen en los restaurantes de camareros. Y no paran, ni cuando viajan. Pues se las ve en los trenes tricoteando incansablemente y hacer calcetines para los soldados.

¡Pobres mujeres! ¡pobres caras polvarrozas! ¡Cómo ha cambiado vuestra suerte! La diosa de palabras doradas se ha convertido en la Dolorosa que tiene el corazón traspasado por siete puñales. La metralla alemana ha destrozado las torres y las fortificaciones de su cuerpo y ha derribado y aventado el maravilloso edificio de su moño y de sus cabellos. Las copas de Champagne de sus ojos, que guardaban en el fondo tantas espumas, tantos entusiasmos, tantas embriagueces, rebosan ahora de lágrimas saladas. En su boca, tan llena antes de besos y de risas, no hay más que temblores, rictus, convulsiones, gritos y sollozos. ¡Pobres mujeres de la Francia augusta! Si hubiérais pecado, si fuérais malas, ese inmenso dolor os salvaría. Siendo buenas, como sois, ese dolor os diviniza.

ANGEL SAMBLANCAT

Londres, enero de 1916.

El darrer "papelito" d'en Maura

A comunicació que don Antoni Maura, com a president de l'Acadèmia de la Llengua Espanyola, ha enviat al ministre d'Instrucció Pública, és un document preciós per a l'estudi de la psicologia del polític mallorquí. Encara que aparentment no ho sembla, el darrer *papelito* pertany en realitat a la sèrie d'escrits torturats i extravagants que En Maura ha produït d'ençà del 1909.

En el document que acaba de dirigir a En Burrell, hi ha la mateixa exacerbació vessànica i la mateixa agressivitat malaltica, que en les famoses cartes al rei. No volem pas insultar a En Maura. Però és forçós declarar que aqueixos escrits són símptomes clars de una malaltia mental del seu autor. En el cervell d'En Maura hi ha, fa temps, una tempestat.

La furia agressiva del nostre home, que un dia va dirigir-se contra En Moret, un altre dia contra En Dato, un altre contra En Romanones, un altre contra el monarca mateix, ara s'ha dirigit contra Catalunya. En Maura, com un nou comte-duc d'Oliver, suggereix mides de persecució contra la llengua catalana, ànima i glòria del nostre poble. En Maura, avui, *burxa l'aurella* dels ministres del rei per a que prenguin disposicions antiliberals, tiràniques, odioses, contra l'ús de l'idioma català en els centres oficials i en els establiments d'ensenyança.

Si des del punt de vista psicològic, la comunicació d'En Maura és una nova prova del seu desequilibri, de la seva vessania, des del punt de vista polític és una vergonya per a ell. En Maura passava per enemic del patriotisme espanyolista i per partidari de les solucions de llibertat regional. Això sempre ens ha semblat una llegenda. Ara hem vist que teníem raó. En Maura resulta no ja tant patrioter com la majoria dels polítics de

Madrid, sinó més i tot. En el *papelito* que comentem, fins s'hi troba aquella frase rebregada i desacreditada de la *patria intangible*. L'home de les cartes, el «carter major del regne», se mostra a l'alçada de qualsevolga Mariano de Cavia o Royo Villanova. I això que és mallorquí, i per tant, català!

Aqueix document de l'Acadèmia restarà com un oprobí per a en Maura. Ni l'estil ni la sintaxi se salven. Hi ha un *a ello atinentes* i una sèrie de *aquello* neutres, que trenquen el cor. El tal document fóra ridícol, risible, si no constituís una greu menaça per a Catalunya.

FULMEN

SONATA XXX

Ai, senyor governador, senyor governador! Miri que no n'encerta ni una, miri que no saltres barcelonins com aquella dona que volia ésser mare i no's veia mai a prenys, ja comencem a *esconfiar*. Lo que és amb lo de les vagues, sobre tot, s'està lluint. Ha tingut la gracia de molestar a uns i a altres, ha acabat perquè no vulguin ni veure'l,estic segur de que ambdues parts pensen que millor s'arreglaràn *nos amb nos*, que no per mediació de vostè; que per l'una banda dona la raó als obrers i per l'altra els fa agafar. Que per l'altra fa mala cara als patrons i assegura als periodistes que els ha renyat i que els deixarà indefensos i després tot els hi dona.

Senyor governador, senyor ex-ministre aquí no's tracta de fer la dalló i la Ramoneta, és una cosa molt seria i que s'ha d'acabar prompte, si no en sab plegui a un altre, i si no en ve cap més, millor.

Mireu que n'és de borinot aquest Maura! No estava content en que tots els liberals d'Espanya cridessin: Maura no! i ha trobat la manera de que ho cridem tots els catalans. Que li convé una altra solidaritat en pro de la llengua catalana? o és que li convé que aquesta se faci enfront del comte de Romanones? Que no sigui babau aquest, que no es deixi enredar per aquesta *limpia fija i da esplendor*, que vostè tant dignament dirigeix. No'ns toquin el botet, perquè saltarem, no'ns facin pessigolles perquè'ns les trobaran.

Que no ho saben que els regidors radicals, aqueixos que vostè ara cerca per al'liats

quan són al consistori (exceptuant els castellans) parlen tots en català? Que no veu que tot Catalunya s'aixecarà si es tracta de tocar lo que té en més estima?

Ull, don Antoni, miri que àdhuc els mateixos mauristes que per regla general són *pollo*s d'aquells que diuen: *En casa, sabe? comemos gallo dindio todos los domingos, sabe?* són capaços d'indignar-se si els hi toquen la llengua que usen quan se senten homes i s'enfaden.

Els Zeppelins han anat a París i han fet desgracies. Moltes desgracies, dones, criatures, homes vells, indefensos, han caigut a l'explosió d'aquests progecils de seixanta, de setanta, de cent i pico de kilos, que escupia la màquina infernal, invent del comte execrable. Després uns altres pirates dels aires han volat sobre Salònica i la funció s'ha repetit.

Més morts, més ferits, la Prefectura grega, el Banc grec general de Salònica destruïts. Un èxit! Més mal té d'haver fet a l'Alemanya aquest atac a Salònica que una derrota que els hi haguessin infligit els al'liats.

Els alemanys diuen que això demostra la superioritat de les seves armes, pot-ser sí; però també la inferioritat de les seves ànimes.

Mireu, ja plou! Primer ha estat núvol, després ha fet sol, ara plou. Alegrem-nos:

Quan la Candelera plora,
El fret és fòra.

Després vindrà l'estiu i: a l'estiu tota cuca viu. Nosaltres entre mig d'aquests lluitadors som una cuca. Millor! Bevem-hi.

MORITZ III

Confetti

Article darrera article, tot segueix el mateix pas: des de fa dos o tres dies s'ha apujat el preu del gas.

Es una carrera boja... El vi, l'oli, la llegum, el pa, els ous, la cansalada, i per fi, teniu, la llum.

Oh!... I si l'onada espantosa no passés més endavant! Ja s'ha apujat el gas. Ara que més ens apujaran?

Aquest comte és admirable!... Sempre fresc, sempre tranquil, el fer de primer ministre no li dona cap neguit.

Deixeble del gran Sagasta, en olorant un perill, en compte de desafiar-lo s'aparta del seu camí.

Mireu-lo!... Avui les notícies tenen totes mal carig; les vagues sembla que augmenten, lo del carbó es va enfosquint, el pa tendeix a enfilar-se...

¿Què fa l'home?... Amb un somriís fica en un calaix els *partes*, s'alça, n'encèn un de prim, desenfunda l'escopeta... i se'n va a caçar perdus...

Del nostre estat econòmic ¿qui'n té la culpa? Ningú. Escolteu, sinó, als conspícuos i ho veureu clar com la llum.

La premsa ja va advertir-nos a mitjos del passat juny; els comerciants de farina en lloc de guanyà han perdut; de lleis per protegi al pobre se n'han dictat cent divuit; la Junta de Subsistències s'ha reunit cada diilluns... en fi, que amb raó pot dir-se allò tan socorregut: *Todos son hombres de bien*, però la capa... no surt.

Amb tot i estar prohibida l'exportació de bestiar, diu que han sortit cinc mil burros com un favor especial.

El cas sembla reprobable, però, ben considerat, més que una perdua sensible, és pel país un descans.

Perquè és lo que l'Urzáiz deia: —Fossin altres animals podrien dir, però burros?... Aquí no s'acaben mai.

Però ¿que no veuen com se'ns rifen?... Ditzós Salònica!... Que demà serà atacat, que no ho serà fins a l'onze, que pot-ser ja ho va sè ahir, que a Salònica hi ha forces per plantar cara a mig món. que no hi ha les que's suposa, que Salònica per dins, que Salònica per fóra... Vaja, torneu-nos el ral que no volem més Salònica!...

C. GUMA

En el front francès

La darrera ofensiva alemanya

LN Pau era paleta, el millor dels mestres de casa de la vila, aixís és que res té de particular que quan els pobres frares pogueren tornar de son exil l'anessin a trobar per a que'ls arreglés els embans i parets del convent fet malbé per les mans pecadores dels lliberalots.

En Pau se posà a la feina i com que era diligent i quasi no renegava, aviat se feu molt amic dels religiosos.

Tant amic, que molt aviat i per a estalviar-li la mitja horeta llarga que hi ha de can Pau al monastir, els bons frares el convidaven a dinar. La dona se n'exclamava:

—Per això me fas fer carn-d'olla?

—Noia he menjat un llus...

—Mira s'ha fet malbé aquesta sang i fetge amb ceba de porc. Com és que no has vingut?

—Noia, els padres. Quin llobarrol!

—Avui que tenies cuixa de conill!

—Noia, quina llagosta!

Per fi la Francisqueta s'empipà i volgué armar-li un escàndol i cridar-li:

—Prou frares i a dinar a casa. Prou peix i a menjar carn-d'olla. Però, dona al cap d'avall, pensà que era millor obrar amb astúcia i aixís tota amorosa li digué:

—Pauet, avui sí que has de venir a dinar, tinc un requisit per a tu.

—I és?

—Ja ho veuràs. Vindràs?

—Vindré.

L'home complí sa paraula i al asseure's a taula la seva costella li posà al davant un plat de sardinetes fregides.

—I ara? Per això m'has fet venir? Llàstima de llenguado!

—Però no dius que t'agrada tant el peix dels frares.

—Això dona, això. El peix, no els peixets.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 28 DE GENER
AL 3 DE FEBRER DE 1916

Per terra

Al front occidental, el resultat de les violentes ofensives locals alemanyes de dies passats ha sigut insignificant. Els alemanys han guanyat uns pocs quilòmetres quadrats de terreny a la vora del riu Somme, i res més.

El Càucàs ha continuat essent el punt de major activitat militar. L'ofensiva russa ha fet nous progressos, sense que els turcs hagin pogut encara reaccionar seriosament.

Per mar

Un torpeder anglès ha bombardejat la costa turca, prop d'Esmirna.

L'activitat dels submarins alemanys al Mediterrani ha disminuït.

Per l'aire

Hi ha hagut una serie de fets importants. Esquadres d'avions aliats, sortits de Salònica, han bombardejat Monastir i altres punts de concentració búlgara.

Un dirigible francès ha bombardejat els quaters i la estació de la ciutat alemanya de Friburg.

Els Zeppelins han llançat bombes damunt Epernay, París i diverses regions angleses, produint nombroses víctimes.

LEGIM i retallem del setmanari *España*.
«Según la ley, deben pagar cédula especial los que abonen por contribución directa o por alquiler anual 10.000 pesetas. Pues según la Estadística tributaria del año 1914, nadie sacó

en Madrid esa cédula, lo que parece indicar que nadie satisface esa cantidad. ¿Cabe fraude más desenfadado? Pero no es ésta la marca más alta. También según la ley, tomarán cédula personal de primera clase los que paguen de 5 a 10.000 pesetas de contribución o reciban del Estado o de cualquier empresa particular de 30.000 pesetas para arriba. Pues el año 1914 se expidieron en Madrid nada más que tres cédulas de primera clase. ¡Ni siquiera, por decoro, cumplieron con la ley todos los ministros!»

Pobrets! Després ens extranyarà que demanin subvencions en concepte de capitalitat! ¿Què han de fer si no tenen quartos?

Ja deuen sapiguer que fa pocs dies el Kaiser i en Ferràn de Bulgària dinaren plegats. Ja deuen sapiguer també que aquest darrer brindà oferint el banquet al Kaiser i oferint-se-li en tot i per tot. Però, lo que pot-ser no saben és que en aquell acte en que es reunien les forces que lluiten per a aniquilar l'esperit llatí, el zar de Bulgària brindà... en llatí!

¡No sé de què li servirà un nas tant gran si no sab oïr!

Ja hauràn vist que en Cambó ha tornat a les *gallardies* d'abans. Ai! Nosaltres ens recordem que les d'altre temps acabaren amb un missatge al Rei!

Veïam, veïam com acabaran ara!

Vostès no han llegit els articles germanòfils del senyor Gay? No? Doncs mirin, es perden una de les coses més divertides i més pintoresques del segle xx.

De totes maneres, ens atrevim a donar-los-hi un consell: Si no tenen temps per perdre, no els llegeixin, perquè s'indignarien; és tasca en la que sols pot esmersar-s'hi temps perdut.

Per això no en volem parlar més.

Sembla que finalment s'ha constituït del tot el nostre magnífic Ajuntament!

Ara sols falta que comencin a fer feina. Per ara els primers en treballar i fer quelcom han sigut els regionalistes (la justícia ens obliga a regoneixer-ho). Ja han donat un àpet an en Durán. An aquest pas la minoria no serà una minoria de passants sinó de passant, Durán i endrapant!

Volen guerra.

¿No se n'han enterat de la «metida» que acaba de fer la *Real Academia de la Lengua castellana*?

Quasi res!... Ha escrit al Govern aconsellant-li que prengui mides contra certs *dialectos*.

I amb aquest motiu els diaris madrilenys enemics de Catalunya, no'n vulguin més de dictes contra el català.

Perdoneu-los, Senyor, vos que sabeu dir «Setze jutges» en tots ets idiomes

Com de costum cada any, el diumenge passat celebraren els catòlics la festivitat de Sant Francisco de Sales.

Els catòlics han fet a aqueix sant, patró de la «Bona Premsa».

¿I sabeu de qui era patró, ja, aqueix sant?

Dels sords-muts!
Sense comentaris.

Diu un diari, al parlar de la darrera sessió de la Diputació Provincial:

«El señor Mir y Miró entona un himno al idioma de Cervantes.»

¿Vol dir que era un himne?

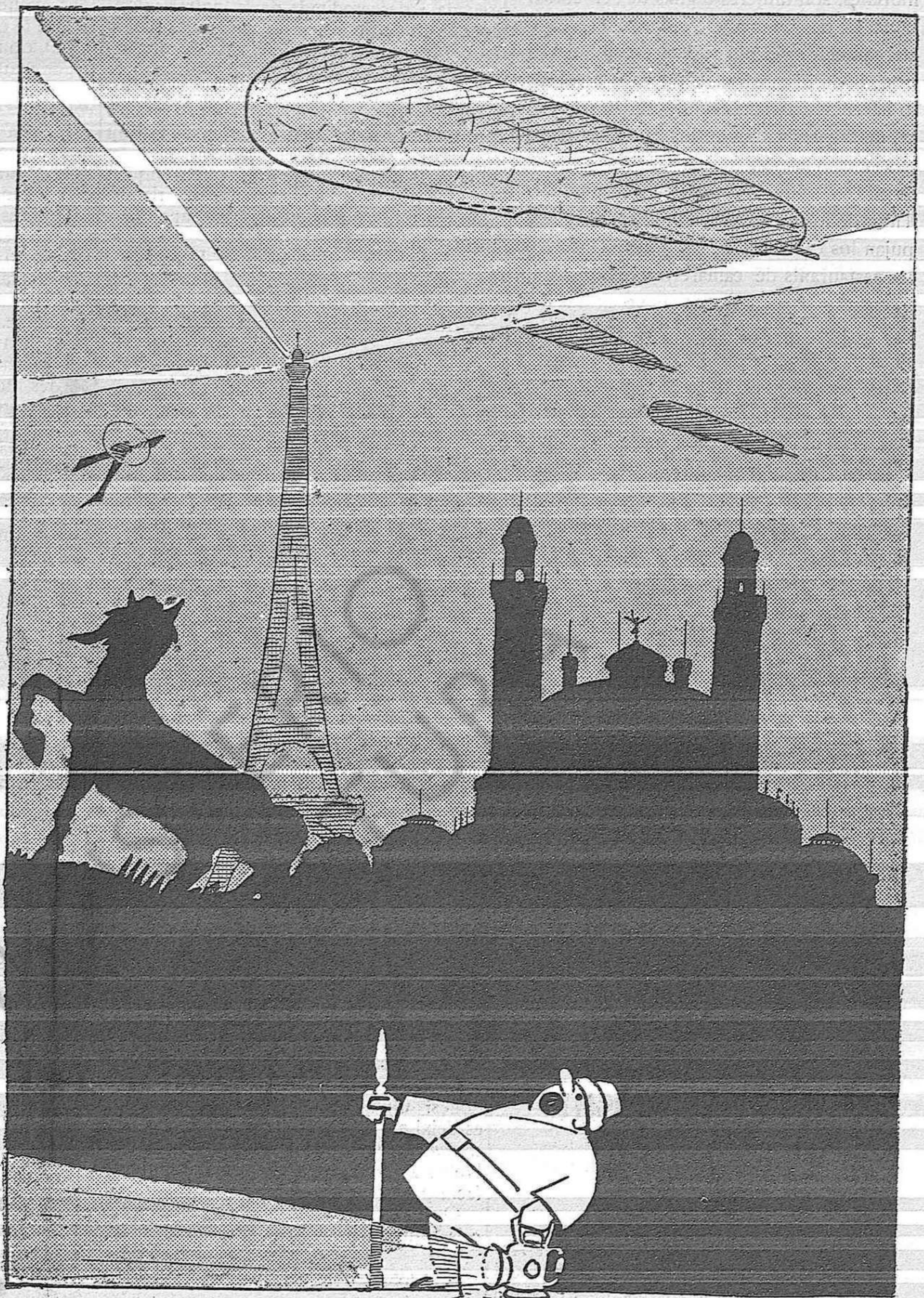
Ens sembla que don Josep no pica tan aït. No devia ésser més que un *trágala* per a en Prat de la Riba.

I encara no gaire exaltat perquè l'orador estava afònic.

La sessió del dimarts, a la Diputació, va terminar a les cinc i mitja de la matinada.

Quines hores de retirar, senyor Prat de la

Sang freda francesa davant del perill

El sereno de París.—Las doce y meeeedia!... Zeppelinado!...

Riba!... Vaia una austeritat!... Ni els troneres de la «Buena Sombra»!...

¿Què diràn les senyores, si s'acostumen així?

Acaba de morir aquell popular fotògraf de la Rambla de Santa Mònica; aquell que sense dir-se'n es feia nomenar «Napoleón».

Un altre, de molt funest, que no és fotògraf, però que també es fa passar per *Napoleón* i que tampoc se'n diu, aquell no se sabrà morir mai.

Els escolars republicans radicals han obsequiat amb un *lunch* al seu soci honorari senyor San José.

Clericals, més que clericals!

En l'església del Pi s'ha inaugurat una làmpara destinada a cremar continuament.

Veieu? Si hagués d'anar amb electricitat de la «Barcelonesa», això no ho podrien dir, perquè tot sovint els faria figa.

La tal llumanera costa deu mil peles.

Ara comptin amb deu mil peles quantes espelmes hi hauria per a que'ls pobres se'n anessin al llit.

Però primer és el luxe catòlic, que la caritat cristiana.

En una penya literaria de l'«Ateneo»:

—Estic escrivint un poema, i penso dedicar-lo al senyor bisbe.

—Millor que'l dediquessis al Sant Pare.

—Per què?

—Perquè són els papes i no els bisbes els que donen les indulgències, i com que'ls teus versos en necessiten moltes...

Impremta La Campana y L'Esquella, : Olm, 8.—Barcelona

DISSABTE QUE VÉ, DIA 12

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

11 DE FEBRER

8 planes de text i il·lustració

10 cèntims